

NICK LAIRD

Egy városatya szobra Devonban

Öt megyén hajtottál keresztül, hogy a
Salisbury dombon túl magad mögött tudd
a felhőket, ahogy árnyékuk felhorzsolja
a kaszálókat, autóutakat, legelőket,
s hogy lassíts a legeslegutolsó városnál,
hol tábla jelzi, merre van a Jéggyár,
veled szemben pedig ott a tenger.

A második kereszteződésnél balra
kell majd fordulnod, persze eltévedtél
egy olyan kis faluban, ami szinte egyetlen
telefonfülkéből áll és a csupasz térből,
hol sirályok csipkedik egy városatya
bronz lábfejét, ő pedig csak néz, mint aki
végül túlélte mindenkit, akit szeretett.

(Varga Mátyás fordítása)

Nick Laird (1975) északír költő. Cambridge-ben irodalmat és jogot tanult, majd miután hat éven át a londoni székhelyű Allan & Overy ügyvédi irodánál dolgozott, teljesen az írásnak szentelte életét. Első kötete (*To a Fault*) 2005-ben jelent meg a Faber & Faber kiadónál, ezt követte 2007-ben az *On Purpose*, majd 2013-ban a *Go Giants*. Számos díjat nyert, generációja egyik legnagyobb tehetségeként emlegetik. A fenti vers eredetije a szerző második kötetéből való. – A fordítást Clare Davey-nek ajánlom hálás szeretettel.

KRUSOVSKY DÉNES

A második

Az elvágott nyakú kakas
egyszer csak felállt,
hátrahagyta a vérevel teli
zománclábast, a fűre ejtett
nagykést és a forróvizes lavórt,
rohanni kezdett visszafelé
az udvaron, és láttad,
hogyan csapódik lelógó
feje minden egyes lépésnél
az oldalához, és arra gondoltál,
vajon lát-e közben,
aztán hirtelen Lázár jutott
eszedbe a hittanóráról,
hogy mindig csak
a feltámadásáról beszélnek,
pedig meg kellett halnia ismét,
és mégiscsak a második az igazi.

MARNO JÁNOS

Csehov

Öröm volna engedelmeskednem, nem tudom, miért az, de öröm, kétszer akkora, mint a fejem, mely körül cserebogarak rajzanak egész áldott este, lobogó májust varázsolvva bele október közepébe. Mintha ember- emlékezet óta nem került volna Csehov a kezembe, nem jártam volna Cseresznyés kertjébe, nem gondoskodtam halott nővéreimről sem naponta, hetente, de még havonta se, és most okkal gyötörhetne a mulasztás bűntudata; nem gyötör azonban semmi. Pokoli öröm engedelmeskedni.

Harmadnapon

Nem hinném, hogy természetesen élek,
ha maga a természet nem volna még
hihetetlenebb. Papomról beszélek
ismerősömnök a megsárgult kertben,
akit a mája vitt el, annyit ivott.
Hangom éppen úgy zörög, mint az avar,
nemrég múltottek, onnan a hangzavar,
ha nektek az, mi bennünket vigasztal,
a térdemmel. Intubálva altattak,
melynek következtében már másnapra
begyulladt a torkom, majd harmadnapra
haldoklani kezdtem, s úgy beszélni, mint
Babits Illyéssel. Illyés hangja pedig,
mint a tejbegríz, vagy rizs, vagy nem mindegy?

Ödéma

újra Pilinszkynek

Vannak költői hangok, gyermekiek,
bizonytalanok, tehát agresszívek
végtelenül, amiben nincsen semmi
meglepő, ha októberi lepkémre
nézek, hajnali fél öt után éppen
nyolc perccel. Kivárhattam volna, hogy nyolc
helyett már kilenc legyen, ne sugallja
nézetemmel, hogy nekem ugyan édes
mindegy. Hogy a lepke kivetülése
csupán a lelkemnek, sőt kísértete
annak, ha lelkemet holtnak tekintem.
És gondolatban megdermedek, lámpa-
oltásra nógatom ödémás kezem,
de nem megy sehogy, lepkém foszló lepel.

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

A Repülő szőnyegből

**154. Kitüntetés
(második aszklepiadeszi strófa¹)**

Hírnévtől keserű szájad, ahogy nyeled
ikrás mézragacsát, torkodon ott akadt
nyúlós kortyait – ezzel
tüntetnek ki, ha élvezed.

Izzadt kéz tapogat, öltönyöd illeti.
Sok taps. Elmotyogott fél-gratulációk.
Árral szemben a csillár-
fény szilánkjá szemedbe szúr.

Hallgatsz közben, amíg csak teheted. Ha egy
rókaarc vigyorog, nyitja előtted az
ajtót, megszelidíted:
egyet nyelsz, csak utána lépsz.

**155. Esküvő
(hamadik aszklepiadeszi strófa²)**

Tűzre öntöm a kútvizet.
Rálobban feketén, fátyola sistereg.

Hamujához a sár vegyül.
Kőkáván a parázs félszeme felragyog.

Ennyi lett a mi esküvőnk.
Víz. Úszik feketén benne hagyott farönk.

1 Két kis aszklepiadeszi sor, egy pherekráteus és egy glükóneus építi fel.
2 Párvers. Első sora glükóneus, a második kis aszklepiadeszi sor.

**156. Őszi kérdés
(glykóni versszak³)**

Lombján csapkod a sárga szél,
levelét elereszti, és
ott marad csupasz ággal.

Csontomban csak a fájdalom.
Testemben szakadék szakad,
bőröm messze hajítom.

Ősszel mért csak a fák,
miért nem tud a test soha
elbúcsúzni a nyártól?

**159. Tavaszi óda
(pszeudo-aszklepiadeszi strófa⁴)**

Éjfélkor süt a Nap. Hajnali alkonyat
megborzolja az ég rőt-feketés színét;
délben újra sötét lesz,
szürkül az éjjeli pirkadattal.

Így nézlek. Kiragyogsz. Szőke fejed kivár,
mint a Nap, beszorít vágyakat és tüzet.
Felráz, ájulatot hoz,
szórja sötét sugarát a testre.

Feltámaszt a szemed – bőrömön átvakít;
testedben vacogok, várom a sorsomat.
Nincs abban se szemérem:
meztelenül kiborít a Napra.

3 Két glükóneusból és egy pherekráteusból épül fel. Ismeretes hosszabb változata is: itt négy glükóneust követ egy pherekráteus.

4 A második aszklepiadeszi strófa utolsó sorát, a glükóneust alkaioszi tizes helyettesíti.

**160. Nagypénteki vers
(Csanádi-strófa, pszeudoszapphikus⁵)**

Kereszthalállal irányít az Isten.
Annak is útja van, kinek útja nincsen.
Útja van annak is, kinek nincsen lába
megindulásra.

Befelé indul, nem kell sokat lépni,
elég a hegyet befelé elérni,
úgy felkészülni, bűnökkel hiába
kálváriára.

Emberléptekkel az isteni útra
nem lehet lépni, senki se így szokta.
Az embert az út lépi ki magának.
Nincsen kijárat.

5 Ütemhangsúlyos tizenegyesekből (5//6) és egy 5 szótagos negyedik sorból álló strófa. Az eredeti Csanádi-strófában az 5 szótagos zárósor mindig adóneus – nálam nincs időmértékes elem.